

- 2) Dyrektywę 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej należy interpretować w ten sposób, że podmiot, który stał się w drodze umowy podmiotem pewnych praw własności intelektualnej, jednak sam ich nie wykonuje, lecz ogranicza się do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od podmiotów, które w jego ocenie naruszają te prawa, może co do zasady skorzystać ze środków, procedur i środków naprawczych przewidzianych w rozdziale II tej dyrektywy, chyba że na mocy ustanowionego w art. 3 ust. 2 tej dyrektywy ogólnego obowiązku i po przeprowadzeniu całościowego i szczegółowego badania zostanie stwierdzone, że żądanie ich zastosowania ma znamiona nadużycia prawa. W szczególności, jeśli chodzi o żądanie udzielenia informacji skierowane na podstawie art. 8 tej dyrektywy, należy je również odrzucić wówczas, gdy jest ono nieuzasadnione lub nieproporcjonalne, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.
- 3) Artykuł 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. f) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) w związku z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on co do zasady ani systematycznej rejestracji przez podmiot praw własności intelektualnej oraz dla niego przez osobę trzecią adresów IP użytkowników sieci równorzędnych (peer-to-peer), których łącza internetowe miały być wykorzystywane do działań naruszających prawa własności intelektualnej, ani udostępnieniu temu podmiotowi praw własności intelektualnej czy też osobie trzeciej nazwisk i adresów pocztowych tych użytkowników celem wniesienia do sądu cywilnego powództwa o odszkodowanie za szkodę, jaka miała zostać wyrządzona przez tych użytkowników, pod warunkiem jednak, że żądania i wnioski kierowane w tym względzie przez ten podmiot czy też osobę trzecią są uzasadnione, proporcjonalne i nie mają znamion nadużycia oraz znajdują podstawę prawną w krajowym środku ustawodawczym w rozumieniu art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 zmienionej dyrektywą 2009/136, który ogranicza zakres zastosowania zasad ustanowionych w art. 5 i 6 tej dyrektywy po zmianach.

(¹) Dz.U. C 383 z 11.11.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 czerwca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel – Belgia) – Facebook Ireland Limited, Facebook Inc., Facebook Belgium BVBA / Gegevensbeschermingsautoriteit

(Sprawa C-645/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7, 8 i 47 – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Transgraniczne przetwarzanie danych osobowych – Mechanizm kompleksowej współpracy – Lojalna i skuteczna współpraca między organami nadzorczymi – Właściwość i uprawnienia – Uprawnienie do wszczęcia postępowania sądowego]

(2021/C 310/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Facebook Ireland Limited, Facebook Inc., Facebook Belgium BVBA

Druga strona postępowania: Gegevensbeschermingsautoriteit

Sentencja

- 1) Artykuł 55 ust. 1, art. 56–58 oraz art. 60–66 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) w związku z art. 7, 8 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że organ nadzorczy państwa członkowskiego, który na podstawie ustawodawstwa krajowego wydanego w wykonaniu art. 58 ust. 5 tego rozporządzenia jest uprawniony do podnoszenia wszelkich zarzucanych naruszeń tego rozporządzenia przed sądami tego państwa członkowskiego i, w stosownych przypadkach, do wszczęcia postępowania sądowego, może wykonywać to uprawnienie w zakresie dotyczącym transgranicznego przetwarzania danych, pomimo tego, że nie jest on w odniesieniu do takiego przetwarzania danych „wiodącym organem nadzorczym” w rozumieniu art. 56 ust. 1 tego rozporządzenia, pod warunkiem że jest to jeden z przypadków, w których rozporządzenie 2016/679 przyznaje temu organowi nadzorczemu uprawnienie do wydania decyzji stwierdzającej, iż owo przetwarzanie narusza normy ustanowione w tym rozporządzeniu, i że uprawnienie to jest wykonywane z poszanowaniem ustanowionych w tym rozporządzeniu procedur współpracy i kontroli spójności.
- 2) Artykuł 58 ust. 5 rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku transgranicznego przetwarzania danych wykonywanie przysługującego organowi nadzorczemu państwa członkowskiego innemu niż wiodący organ nadzorczy uprawnienia do wszczęcia postępowania sądowego w rozumieniu tego przepisu nie wiąże się z wymogiem, aby administrator danych lub podmiot dokonujący transgranicznego przetwarzania danych osobowych, przeciwko któremu zostało wytoczone powództwo, posiadał główną lub inną jednostkę organizacyjną na terytorium tego państwa członkowskiego.
- 3) Artykuł 58 ust. 5 rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że przysługujące organowi nadzorczemu danego państwa członkowskiego innemu niż wiodący organ nadzorczy uprawnienie do podnoszenia przed sądami tego państwa wszelkich zarzucanych naruszeń tego rozporządzenia oraz, w stosownych przypadkach, do wszczęcia postępowania sądowego w rozumieniu tego przepisu, może być wykonywane zarówno w odniesieniu do głównej jednostki organizacyjnej administratora danych znajdującej się w państwie członkowskim owego organu, jak i w odniesieniu do innej jednostki organizacyjnej tego administratora, pod warunkiem że powództwo dotyczy przetwarzania danych dokonywanego w związku z działalnością prowadzoną przez tę jednostkę, a organ ten jest właściwy do wykonywania tego uprawnienia, zgodnie z tym, co zostało wskazane w odpowiedzi na pierwsze z zadanych pytań prejudycjalnych.
- 4) Artykuł 58 ust. 5 rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że jeżeli organ nadzorczy państwa członkowskiego, który nie jest „wiodącym organem nadzorczym” w rozumieniu art. 56 ust. 1 tego rozporządzenia, wniósł do sądu powództwo dotyczące transgranicznego przetwarzania danych osobowych przed dniem 25 maja 2018 r., czyli przed dniem, począwszy od którego rozporządzenie to ma zastosowanie, powództwo to może, z punktu widzenia prawa Unii, zostać podtrzymane na podstawie przepisów dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, mającej nadal zastosowanie w zakresie dotyczącym naruszeń przewidzianych w niej norm, których dopuszczono się aż do dnia, w którym dyrektywa ta została uchylona. Takie powództwo może także zostać wniesione przez ten organ w związku z naruszeniami popełnionymi po tej dacie na podstawie art. 58 ust. 5 rozporządzenia 2016/679, pod warunkiem że ma to miejsce w jednej z sytuacji, w których w drodze wyjątku rozporządzenie to przyznaje organowi nadzorczemu państwa członkowskiego, który nie jest „wiodącym organem nadzorczym”, uprawnienie do wydania decyzji stwierdzającej, że rozpatrywane przetwarzanie danych narusza zawarte w tym rozporządzeniu przepisy dotyczące ochrony praw osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych, i to w poszanowaniu przewidzianych w tym samym rozporządzeniu procedur współpracy i kontroli spójności, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.
- 5) Artykuł 58 ust. 5 rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że przepis ten ma bezpośrednią skuteczność, wobec czego krajowy organ nadzorczy może powołać się na ten przepis w celu wszczęcia lub dalszego prowadzenia postępowania przeciwko jednostkom, nawet jeśli nie został on konkretnie przetransponowany do ustawodawstwa danego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 406 z 2.12.2019.